

חפש

דף הבית תדר אנחנו

שבת - 10 04 2010

דף הבית פרשנות פרשנות היום **קם נגד אלוהי הביטחון**

מסר היום

נכתב ע"י radio1

10/04/2010

אחרי תקופה ארוכה של מסתורין, הסיר בית המשפט המחוזי בתל-אביב ביום חמישי את צו איסור הפרסום הגורף שהיה מוטל על "הפרשה הביטחונית החמורה" - שעליה נרמז בשבועות האחרונים שוב ושוב בכלי התקשורת בישראל, ושפרטיה פורסמו כבר בהרחבה בכלי תקשורת זרים.

המנהיג

על רקע מה שפורסם, ענת קם נאשמת כי במהלך שירותה הצבאי כפקידה בלשכתו של אלוף פיקוד המרכז לשעבר בצבא הישראלי, יאיר נווה, גנבה למעלה מ-2,000 מסמכים סודיים, בהם פקודות מבצע, סדרי כוחות ועוד. את המסמכים האלה - כולם או לפחות חלקם - מסרה לעיתונאי בעיתון "הארץ", אורי בלאו. הוא ביסס עליהם כתבות שפורסם, בהן כתבת תחקיר בנושא חיסול פעילים פלסטינים שפורסמה לפני כשנה וחצי.

קם נתונה מאז מעצרה בדצמבר האחרון במעצר בית, ובינואר הוגש נגדה כתב אישום. לטענת הפרקליטות בישראל, בחקירתה הודתה בחשדות המיוחסים לה. בלאו עזב את ישראל עוד לפני המעצר ועד כה לא שב. עד השבוע עוד התנהלה מ"מ בינו לבין השב"כ על הסגרת המסמכים שבידיו אולם מ"מ זה "התפוצץ", ובעקבות זאת הוחלט על הסרת הצו.

COUNTER

בפגישה שקיים ביום חמישי ראש השב"כ הישראלי יובל דיסקין עם עורכי העיתונים בישראל, הוא סקר את השתלשלות הפרשה, אותה הגדיר "חמורה ביותר" מבחינת הנזק הפוטנציאלי לביטחון ישראל. הוא הסביר את הנזק האפשרי בחשש שהמסמכים, שאת מקצתם הגדיר "סופר-מסווגים", יגיעו לידי גורמים עוינים.

ב-28 בנובמבר 2008 פרסם בלאו כתבה, שדנה, ברצח פעילים פלסטינים שביצע הצבא הישראלי בניגוד להנחיות בג"ץ. על-פי כתב האישום שהוגש נגד קם, הכתבה התבססה על חלק מהחומר שגנבה. הכתבה חשפה בין היתר כי לאחר שורת דיונים, הוחלט בצבא הישראלי להתעלם מהחלטות בג"ץ ולהוציא לפועל חיסולים בהוראת בכירים בפיקוד המרכז, גם במקרים שבהם ניתן היה להסתפק במעצרו של אותם מבוקשים (פעילים פלסטינים). על-פי הפרסום, אישרו הדרגים הבכירים בצבא הישראלי, ובהם גם הרמטכ"ל עצמו, פגיעה בחפים מפשע במהלך החיסולים.

הממסד הישראלי ניסה להשתיק את בלאו. ועכשיו הוא רוצה לבוא חשבון עם המקור ועם העיתונאי. לא סתם לבוא חשבון - ראש השב"כ, יובל דיסקין, נקט שלשום לשון אינמיים, שעורריתית במיוחד, ואמר כי ארגונו "יסיר את הכפפות" בפרשה: "היינו יותר מדי רגישים לעולם העיתונות... זה הלקח שלנו מהפרשה", אמר דיסקין. הלקח החשוב מהפרשה צריך להיות הפוך: שב"כ שמאיים על עיתונאים ומנסר את מחשביהם, גם אם במסגרת הסכם, הוא המואשם. השב"כ אינו רוצה לשמור סודות אלא לחפות חיפיו נפסד על מעשים חמורים שנעשו בשטחי הכיבוש.

במקום שתרעש האדמה בישראל מהעובדה שבלשכת אלוף הפיקוד מתקבלות החלטות שעומדות בסתירה משוועת לפסיקת בג"ץ, עוסקים במגלי השערורייה. אנשי הפרקליטות, המופקדים על החוק, פשטו על כל אולפן טלוויזיה והתגוללו על אורי בלאו וענת קם; הם היו צריכים להשמיע דברים חמורים שבעתיים על מה שבלאו חשף. על כך הם שתקו, שתיקה מחפירה. איש גם לא טרח לעמת אותם עם כך. כך שוב ניצח השב"כ: במקום לעסוק בתוכן הגילויים, במציאת האחראים ובהבאתם לדיון, עוסקים ברדיפת השליחים ובצייד המתריעים.

קם היתה נכראה עדת שמיעה לדיונים מושחתים, ודינה צריך להיות כדון כל חושף שחיתויות. אותו דין צריך לחול על העיתונאי חושף השחיתויות. מחול השדים שהחל שלשום, אחרי שבועות של השתקה התפתח לכיוון הפסול, בדיוק כפי שרוצה השב"כ. לא אלוף פיקוד המרכז עומד בעין הסערה, כפי שצריך היה להיות, אלא מי שדיווח עליה.

שלשום החלה פרשת קו 300 חדשה. גם אז, כשאנשי השב"כ רוצו את גולגולותיהם של שני פלסטינים כבולים והעיתונות פרסמה את הדבר, תוך כדי עבירה על חוקי הצמורה, היו מי שהלינו על העיתונות במקום על מרוצצי הגולגולות. התוצאה: עיתון "חדשות" נענש, ולמרוצצי הגולגולות ניתנה לימים חנינה גורפת. רק בחלוף הזמן התברר שהעיתונות בישראל לא רק לא מילאה את חובתה, אלא גם הביאה בפועלה לניקוי אורות השב"כ משקרים וממעשי הרג נפשעים.

עתה, עם הסרת איסור הפרסום, ברור מה שהיה ידוע כבר מזמן, כי לא ענת קם היא הסכנה, ולא היא העבריינית האמיתית. היא מילאה תפקיד של בן אדם בעל אחריות, כמו שעשה בזמנו מרדכי ואנוני, להתריע באמצעות התקשורת על פשעי השלטון בישראל. המסמכים "הסודיים" שמסרה ענת קם על פי כתב האישום נגדה לא גרמו שום נזק ל"ביטחון ישראל", אלא נזק לקצינים בכירים שנהגו כאלוהים וקבעו מי לחיים ומי למוות.

[הבא <](#)

[חזרה]

דף הבית כל הכותרות קשורים

All rights reserved © Kol-David 2008. Designed by : IRIB World Service IT Center